

У име Оца и Сина и Светога Духа

Сваке недеље браћо и сестре, сваког празника идемо у цркву Божију на свету литургију да се Богу помолимо и да се нечему научимо. Да чујемо реч Божију која је записана у светом Јеванђељу, речи Господа Христа и да то применимо у своме животу. Сваке недеље по једна поука, сваке недеље по неко чудо, сваке недеље по једна благовест коју нам Господ шаље преко свога Јеванђеља, преко својих светих ученика и апостола.

Данас, браћо и сестре, један потресан догађај, чули смо из светог Јеванђеља. Можете замислити мајку удовицу која има јединца сина, којег је смрт уграбила и носе да сахране. Какав тужан догађај! Али гле, по промислу Божијем када они излажаху из града Наина у сусрет њима иде једна друга поворка, велика маса народа, то су они људи који су пратили Господа Христа, ишли за њима да слушају његове речи, да гледају његова дела. Када се те две поворке сусретоше и Господ виде упалакану мајку приђе јој и рече: *Не плачи!* Како кратке речи а како утешне. Вероватно је она од многих тих који су били са њом у пратњи слушала те речи – не плачи, или друге речи које су упућивали да би је утешили. Али све су њихове речи, као и наше данас које говоримо у таквим сличним случајевима, тешимо наше сроднике и пријатеље нашим људским речима које звече као празан прапорац. Немају ефекта, немају чиме да утеше ојађену мајку. Али, Господ када рече - „не плачи“, Он је одмах и потврдио те своје речи зашто да не плаче. Онда приђе носилима на којима су носили младића да га сахране и они стадоше. И он гласно узвилну: *Момче устани!* И он васкрсе, оживе, и даде га мајци његовој. То је права утеха била. То је оно што је Господ учинио и чиме је потврдио своје речи: „Не плачи“.

Господ је дошао, браћо и сестре, у овај свет да људе ослободи од троглаве аждаје, која је до тада род људски држала у својим канцама а то је грех, ђаво и смрт. Смрт је та коју називају свејадица, која све прождире, која све једе. Она је човека за човеком,

генерацију за генерацијом, племе за племеном гутала и сводила у мрачне гробове у земљу из које смо и настали. И за људе тада земља је била једна велика гробница ниодакле светла, само мрак, тама, црви у гробу и незнађе оних који су још у животу били. Али долази животодавац, долази Спаситељ, долази Господ који је дошао да људима дарује – шта? Богатство? - Не! Лепоту? - Не! Науку неку? - Не! Него да им дарује живот вечни. То каже данашње свето Јеванђеље – да им дарује живот вечни. А шта је живот вечни? То је Господ објаснио исто у данашњем Јеванђељу, а то је да познају тебе истинитога Бога и онога кога си послао Исуса Христа. Живот вечни је браћо и сестре у познању, у познању истинитога Бога, другим речима у вери истинитога Бога. Без вере није могуће угодити Богу. Само онај који верује, који врши заповести Божије он и наслеђује живот вечни. Живот вечни подразумева се блажени живот вечни. Али има и други живот вечни, то је онај који је припремљен ђаволу и анђелима његовим и онима који ђавола слушају, који његову вољу врше, грехе чине, за грехе се не кају. То је оно што ће бити са леве стране Господу када дође као судија да суди живима и мртвима. И када раздвоји род људски на два дела, једне са десне стране друге са леве стране, е то су они који се нису трудили у животу овоме, нису упознали веру у Господа Христа, боље речено нису је прихватили. Јер нема човека, бар међу нашем народу, који није чуо за Господа Христа, за његово Јеванђеље, али многи живе као да нису то чули.

То је та потресна прича и догађај данас браћо и сестре. Али има и радосних догађаја данас. Данас света Црква слави наше богоносне Оце седмог Васељенског Сабора који су нас упутили правој вери, како каже у њиховом тропару. Њих је Господ поставио као звезде на небу и они нас упућују правом животу и правој вери. А ми, ми треба да им следимо. Каже у светом апостолу данас *уїлегдајѣ се на учиѣље ваше јер они ѿложише душе своје за вас*. Ти богоносни Оци то су наши учитељи браћо и сестре. Они су животом својим и својим речима, својом науком сведочили истиниту веру Божију и

проповедали и бранили православље од разних јереси да би сачували праву науку Христову, да би сачували лик Христов неупрљан, неокрњен, неунакажен. А свака јерес, у ствари, то чини. Она руши веру праву, она унаказује лик Господа Христа.

Увек је у историји Цркве било разних учитеља и лажне науке, браћо и сестре, има их и данас. Али ми треба да се трудимо у животу своме, да останемо верни овим светим Оцима, не само седмог Васељенског Сабора него и осталих Отаца, од првог до седмог, који су се борили свако у своје време да очувају Веру Православну. Да се и ми на њих угледамо, да веру своју сачувамо чисту и неупрљану од разних јереси екуменизма или папизма или било чега другогa које у наше време харају овом земљом, да ми останемо на путу нашегa оца светогa Саве и осталих учитеља наших из рода нашегa кроз векове, до светог владике Николаја и преподобног Јустина Ћелијског који су наши савремени учитељи. Угледајмо се на њих, на њихов живот и подражавајмо њих у животу своме и у борби за Праву Веру. И томе учимо нашу децу и омладину, да би имало на коме да остану наше светиње, наше крсне славе, наши свети обичаји, наша свећа да се не угаси пред престолом Божијим у век и векова. Амин.